

der skulde være passeret i Jernbanesagen, ja, han begyndte endog med at omtale Forslag, der ligge saa langt tilbage i Tiden, at det nuværende Ministerium under ingen Omstændighed kan gjøres ansvarligt derfor; han gik dernæst over til at tale om den Tvang, der skulde være anvendt med Hensyn til Tverbanen, og der faldt dengang en Uttring fra ham, hvorpaa jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden. Han sagde nemlig, at Tverbanesagen var bleven behandlet af to Ministre paa en saadan Maade, at der kunde være Tvivl om dens Lovlighed, og dette Punkt blev ogsaa senere omtalt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 1ste Valgkreds (N. Hansen), som imidlertid stod i den store Bidsfarelse, at der her forelaa et analogt Tilfælde, hvad der dog er ganske urigtigt, thi dengang var der Tale om en Kontrakt, men nu er der Tale om noget ganske Andet. Jeg vil nu bede den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds om vel at erindre, hvorledes Sagen dengang stillede sig, og jeg vil henstille til ham, om det er rigtigt nu at drage hien Sag frem paany, naar man ikke turde tage Konsekvensen dengang, da Sagen forelaa; havde man dengang været gennemtrængt af Overbeviisningen om, at de to Ministre havde handlet ulovligt, vilde Konsekvensen have tilfagt, at man paa den Tid, da dette Spørgsmaal forelaa, havde sat Ministrene under Anklage, men det vil erindres, at den ærede Rigsdagsmand, og de, der stode ved Siden af ham og dannede Majoriteteten i dette Thing, dengang vege tilbage derfor, og de have derved erkjendt, at der ikke var handlet ulovligt. Jeg spørger derfor nu: Med hvilken Ret drager han denne Sag frem paany og erklærer, at hvad der da skete var ulovligt? — Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst har dannet en Plebescial af alle de Forhandlinger, der have fundet Sted i Jernbanesagen, for ovenpaa den at sætte det, som han kalder sin Tænkfomhed, men som han indrømmer, Andre kalde Mistænkfomhed, skal jeg for det Første tillade mig at minde den ærede Rigsdagsmand om en Ting, og det er, at dersom han dengang havde viist en saadan Tænkfomhed, at han, ved at fremsætte sin Mistænkfomhed, kunde have forhindret Andre fra — om jeg

maa bruge det Udtryk — at gaae i Sagen, saa vilde hans Tænkfomhed have havt Noget at betyde. Det Hele er imidlertid en reen Misforstaaelse; den ærede Rigsdagsmand har slet ikke viist Tænkfomhed, han har viist stor Mistænkfomhed, men den har isøvrigt ikke været større i denne enkelte Sag end i alle andre, og naar saa er, hvorfor vil han da snarere i denne end i alle andre Sager gjøre denne Bemærkning? Sagen er ganske simpel den, at der i det hele Jernbanespørgsmaal var saa mange Undersøgelser at foretage og saa mange tilbeels store Interesser, der strebte mod hinanden, enten tilshueladende eller i Virkeligheden, at det kun kunde komme igjennem ved en Kamp; det saae den ærede Rigsdagsmand ligesom alle vi Andre, og derfor kunde han ligesom alle vi Andre sige: For Dieblikket kan Sagen ikke afgjøres paa en fuldstændig ubtømmende Maade, det er umuligt, det er kun Tiden, som kan give det endelige Resultat. Naar man dernæst seer, at den ærede Rigsdagsmand blev saaret i sit Sind, fordi hans Forslag slet ingen Udfigt havde til at gaae igennem, er det let at forståa, at denne hans „Tænkfomhed“ eller „Mistænkfomhed“ maatte skaffe sig Luft paa den Maade, som skete er, nemlig ved at sige, at der nok vilde komme noget Andet, saaledes som det ogsaa i Virkeligheden er sket. Nu indrømmede den ærede Rigsdagsmand — det var det Smukkeste i hele hans Foredrag — at dersom Ministeriet kom til en bedre Indsigt, end det tidligere havde havt, og dersom det Forslag, som det efter sin bedste Overbeviisning forelægger, er bedre end det, der tidligere er vedtaget, da er det ikke alene dets Ret, men ogsaa dets Pligt at komme frem dermed; see, saaledes yttrede den ærede Rigsdagsmand sig, og det er ganske rigtigt; det skulle vi staa fast. Det er saa fuldkommen rigtigt, at selv om den samme Minister, som har truffet en Foranstaltning, Dagen efter kom til den Overbeviisning, at den vilde blive til Skade, da var det hans Pligt at sige: Jeg har taget feil, lad os see igjen at rette det, vi have gjort; vi sidde her, ikke for at holde paa engang fattede Meninger, men for efter bedste Evne at ramme Landets Tarv, det er det, vi have at gjøre. Er en Forandring nødvendig, saa lad den see hellere idag end imor-